

Silvo Marguč

(31. 12. 1915–22. 8. 1998)

Prav na Silvestrov dan, 31. decembra 1915, se je v loškem predmestju Studenec št. 4 materi Tereziji, rojeni Krmelj, in očetu Antonu Marguču rodil sin, ki so ga krstili za Silva. Bil je najmlajši od štirih preživelih otrok. Oče Anton je imel samostojni pogrebni zavod že od leta 1902, mama Terezija pa je za dopolnitev ponudbe od leta 1907 imela še trgovino s svečami. Seveda je k takšni dejavnosti spadala vrtnarija oziroma cvetličarstvo. Spominjam se njihovega reklamnega napisa za pogrebni zavod. Na eni strani je bil napis nemški, na drugi slovenski, kakor je oče moral prilagajati svojo obrt in hišo državam Avstro-Ogrski, stari Jugoslaviji, Hitlerjevi Nemčiji in nazadnje novi Jugoslaviji. Kakršna je bila država, takšen je bil napis, druga stran pa je bila kot rezerva obrnjena na vrt.

Silvo je v Loki dovršil šest razredov osnovne šole in nato štiri razrede meščanske šole v Šiški pri Ljubljani. V Ljubljani je dokončal dvoletno trgovsko šolo z zaključnim izpitom, ki je takrat veljala za ugledno srednjo šolo. Že kot otrok je moral pomagati pri delu v mizarški delavnici, kjer je oče izdeloval krste. V mladih letih se je ukvarjal z raznimi športi, atletiko, tekom (ki ga je treniral na poti do železniške postaje, ko se je vozil v Ljubljano v šolo), z namiznim tenisom in predvsem z nogometom, ko je ta zaživel v Loki. Pri zalivanju vrta mu je včasih pomagalo kompletno nogometno moštvo, da je zmanjkalo škropilnic. Delo je bilo hitreje opravljeno in oče ga je raje pustil na prosto. S prihranki od nošnje vencev pri pogrebi in z drugimi priložnostnimi deli si je kakih 10 do 12 let star kupil rabljeno kolo. Z očetom sta šla ponj do Figovca v Ljubljani.

Leta 1937 se je zaposlil v Mestni hranilnici v Škofji Loki, ko je ta prebrodila likvidnostne težave tridesetih let. Hranilnica je bila občinski zavod. Postal je njen tajnik. Poleg športnega delovanja se je vključil v Katoliško prosvetno društvo v Škofji Loki, kjer je bil blagajnik Fantovskega odseka. Bil je tudi odličen pevec v cerkvenem in drugih zborih še nekaj časa po vojni.

Med vojno je ostal bančnik. Mestno hranilnico je prevzela Kreissparkasse iz Kranja, ki je zanjo ohranila posebno poslovanje in obeh fondov ni združila. Silvo Marguč je postal vodja kranjske podružnice v Škofji Loki.

Po vojni se je znašel v Škofovih zavodih v Šentvidu, od koder se je srečno vrnil težak 49 kilogramov (pri njegovi veliki postavi). Odsotnosti mu niso beležili v personalni mapi, saj so mu pisali delovno dobo kar naprej od 8. oziroma 9. maja 1945, kot da ne bi manjkal v službi. Tako je bil naprej ravnatelj Mestne hranilnice do njene likvidacije leta 1947. Tudi v potrdilu o nekaznovanju iz leta 1947, ki ga je potreboval za kandidaturu za direktorja Narodne banke, je veljal za nekaznovanega. Leta 1947 so mu zaupali likvidacijo vseh predvojnih hranilnic na loškem ozemlju, uradno

na takratnem okrajnem teritoriju. Zanimivo je, da se je veliko tega gradiva ohranilo v opuščnem jašku za premog (potem ko so napeljali naftno centralno kurjavo) v nekdanji Komunalni banki v Šolski ulici. Ob selitvi Knjižnice Ivana Tavčarja v te prostore leta 1978 je gradivo z veseljem prevzel Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota v Škofji Loki. Leta 1947 je Marguč postal pomočnik direktorja podružnice Narodne banke FLRJ v Škofji Loki. Septembra 1948 se je poročil z Ano Marijo Ješe, Ješetovo Anči, ki jo je spoznal pri športu. Preselil se je k Ješetovim na Plac. Leta 1950 je opravil strokovni izpit za nižjega, naslednje leto pa še za višjega kreditnega komercialista. Po reorganizacijah bančnega sistema je leta 1955 postal direktor Komunalne banke v Škofji Loki. Ko je ta leta 1957 postala podružnica Komunalne banke okraja Kranj, je ostal še naprej njen direktor do prenosa del na Ljubljansko banko, kjer se je kot direktor upokojil leta 1976. V ohranjenih dokumentih so pripombe, da se pri delu posebno odlikuje.

Poleg direktorskega dela je bil v šestdesetih letih član Sveta za družbeni plan občine Škofja Loka. Bil je tudi predsednik šolskega odbora otroškega vrta, predsednik nadzornega odbora TVD Partizan in predsednik nadzornega odbora Turističnega društva v Škofji Loki. Posebej moramo omeniti njegovo 40-letno delo v Lovski družini Škofja Loka, kjer je bil blagajnik in knjigovodja. Bil je tudi odbornik Kulturno-umetniškega društva »Tone Šifer« in je kot njegov blagajnik sodeloval pri izdajanju Škofjeloškega prosvetnega lista, ki je izhajal ob premierah v takratnem loškem amaterskem gledališču in ob drugih kulturnih priložnostih. Pomembno je bilo tudi sodelovanje finančnika Marguča pri organiziranju Škofjeloških poletnih prireditev.

V veliko pomoč je bil v Muzejskem društvu, kjer je aktivno sodeloval od leta 1981 do 1993, najprej v izvršnem odboru, pozneje v nadzornem odboru in nazadnje v disciplinski komisiji.

Silvo Marguč je bil natančen in preudaren mož. Kot lovec je malo streljal, rad pa je bil v naravi. Skoraj do zadnjega je z veseljem obdeloval vrt na Poljanski cesti. Tako kot je imel rad naravo, je ljubil svojo družino. Zadnja leta je, kljub svojim zdravstvenim težavam, tako lepo skrbel za bolno ženo. Letos v maju sta z ženo ob številnih okroglih poročnih jubilejih, ki jih pripravlja vsako leto gospod župnik, praznovala 50-letnico poroke, vendar datuma obletnice ni več učakal. Z odhodom gospoda Silva (Silvota) Marguča se je spet odkrušil droben mozaični kamenček starega dela mesta Škofje Loke.